

Megérteni, és nem ítélni

A téma hallatán mindenki másra gondol először, mivel mindenki különböző személyiséggel rendelkezik, és ezáltal mindenkinek eltérő a véleménye is. A saját gondolatainkat nem erőltethetjük rá senkire, maximum csak érvelhetünk mellettük, és kiállhatunk az igazunkért. Azt azonban tudni kell, és tiszteletben tartani, hogy ahány ember él a földön, annyiféle életfelfogás is létezik.

Például megérthetjük egy barátunk döntését, és nem ítélni felette. Toleráljuk azt, hogy ő így döntött, akár egy fiúval kapcsolatban, akár ha a továbbtanulásról van szó. Viszont az tesz minket igazi barátokká, ha őszintén mi is elmondjuk, mi a véleményünk. Adott esetben egy fiúról van szó, aki miatt úgy érezzük, elhanyagol minket, vagy épp a fiú nem hozzáillő, vagy valamivel nagyon megbántott minket, de még millió probléma adódhat egy barátságban, amelyről félünk beszélni. Ám ha egymás szemébe nézünk, tudni fogjuk, hogy baj van, amit meg kellene beszélnünk. Ilyenkor az a legcélravezetőbb, ha kettesben találkozunk az adott személlyel, és leülünk beszélgetni. Egy órás beszélgetésnek tervezzük, de mikor elővesszük a zsebünkből a lenémított telefont, észrevesszük, hogy 6 üzenetünk és 3 nem fogadott hívásunk van, az egy órából pedig három órányi beszélgetés lett. De ez nem egy átlagos csevely volt, hanem olyan őszinte gondolatok és vélemények megosztásának sorozata, amikor csak azt vesszük észre, hogy témából témába folyunk át megállás nélkül. Néha eltöprengünk, miközben a másik fél mesél, milyen szerencsések is vagyunk, mert ilyen barátaink vannak. Az ilyen típusú beszélgetések sajnos nem mindennaposak, hisz ha azok lennének, nem is tudnánk őket ilyen nagyra értékelni. Az ehhez hasonló lélekgyógyító beszélgetések után az ember képes nyugodtan aludni, és azt érezni, hogy a világon minden rendben van, hisz ha egy ilyen barát áll mellettünk, baj nem történhet. Sajnos igenis történhet baj, de erre a barátira akkor is számíthatunk, ha időnként kevesebbet beszélünk vele, vagy netán adódnak közöttünk viták.

Fontos azonban azt is megérteni, ha valaki a döntésünket bírálja. Nem vélekedhet mindenki egyformán, nem lehet mindenki gondolatmenete ugyanolyan. Van, aki mindig a törvényes, leghelyesebb, társadalmilag legelfogadottabb utat akarja választani, és van, aki a legszokatlanabb és legegységesebb utat szeretné végigjárni, hisz az a sajátja lesz, és csak maga fog ezzel megküzdeni. Ebből kifolyólag a társadalom szabályai és elvei egyrészt elfogadhatóak, hisz gondoljunk bele, hogy törvények nélkül mi lenne körülöttünk? Mindenki menne a saját feje és elképzelése után, nem gondolna a következményekre. Viszont a társadalom véleménye is fontos. Manapság sajnos elég kevés olyan ember van, aki nem ítélni felettünk, hanem jót akar, és a saját pozitív vagy negatív tapasztalatából kiindulva ad tanácsot. Véleményem szerint (és természetesen a nagyszüleim szerint is) a mai világ teljesen különbözik az 50 évvel ezelőtől: öltözködésben, elvárásokban, életmódban és tulajdonképpen majdnem mindenben. Egyetlen dolog változatlan, az akarat. Hiszem, hogy ha egy személynek van elegendő akarat és tehetsége valamihez, akkor azt véghez is fogja vinni. Természetesen nem egyszerre, mert egy nagyon hosszú, rögös, kavicsos utat kell végigjárnia, mire elér az első állomáshoz, de az eredménye mindig mindennek megvan, ha kitartóan

harcolunk érte. Az első akadály nem azért van, hogy feladjuk, hanem, hogy megtudjuk, mennyi idő kell ahhoz, hogy újra felálljunk, és folytatni tudjuk az elkezdett utunkat. Olyan emberek, akik kritizálnak minket, beleszólnak az életünkbe rosszakarattal, mindig is voltak, azóta, mióta két ember él e földön. Viszont az, aki megmutatja, hogyan kell valamit megcsinálni, és nem csak a tanácsokat osztogatja, az ritka, mint a fehér holló. De ha őket figyelmen kívül hagyjuk, és megyünk tovább kitartóan, észre fogják venni, hogy jobb lenne a saját életükkel foglalkozniuk, hisz a miénk már nagyon is rendben lesz.

Ha egyszer elérünk a célunkhoz, akkor viszont ott teremnek a semmiből, bocsánatért esedeznek. Ilyenkor a reakciónk és a helyzetkezelő-képességünk mutatja meg, hogy milyen emberek vagyunk. Nem állunk le vitázni velük, nem alacsonyodunk le a szintjükre, nem emelünk kezét rájuk, csak rájuk mosolygunk vidáman, és azt mondjuk: „Rendben.“ Természetesen nem felejtünk. Az ember nem felejt el semmit, főleg a rosszat nem. Viszont vannak, akik képesek erre, megbocsájtanak újból és újból, akárhányszor csak hátra szúrják őket. Ők naivak, és mindenkiben a jót keresik. Mindig tudni kell, ki az, aki a legrosszabb időszakban is mellettünk állt, amikor sírva hívtuk fel, és szó nélkül végighallgatott minket, majd őszinte véleményét elmondva baráti szavakkal megnyugtatót. De ilyenkor nem is igazán az nyugtatja meg a kétségbeesett embert, amit a másik mond, hanem az, hogy ott van mellette, és támogatja, akármi történik. Nos, itt az igaz barátokról van szó, akik nem érdekből vannak mellettünk, nem a saját hasznukat nézik, hanem azt, hogy nekünk jó legyen, és akkor segítenek, ott és úgy, ahogy, amikor és ahol csak tudnak.

Ha ezeket a sorokat elemezve a kedves olvasónak eszébe jutott egy személy, akkor igen szerencsésnek mondhatja magát. Mert nem húsz emberre kell itt gondolni, csak egyre vagy kettőre. De őket nem szabad elengednünk. Természetesen lesznek viták velük, és lesznek kisebb szünetek is, de azt érezni fogjuk, ha hiányzik valami, illetve valaki az életünkből. Mielőtt lefekszünk, a napunkat átgondolva mindig bizonyos emberek jutnak eszünkbe, akár mosolygunk, akár sírunk. Nos ők azok, akik érzelmeket váltanak ki belőlünk, csak rá kell jönni, ki az, akiért érdemes a büszkeségünket feladni, és így írni neki: „Ne haragudj. Hiányzol.“ Ezt leírva tudni fogjuk, el kell-e küldeni azt az üzenetet, vagy sem.

A mai társadalomnak természetesen van több jó és több rossz oldala is, mint mindennek az életben. Résen kell lennünk minden percben, minden órában, de ha olyan emberekkel vesszük körül magunkat, akik mellett a biztonságérzetünk a csúcson van, akkor aggodalomra semmi okunk. Ők lesznek azok, akik mindig támogatnak bennünket jóban és rosszban.

Gulyás Oldal Natália, 3.5

Bosa Milićević Közgazdasági Középiskola, Szabadka